

[Behnke]

faktisk et relevant sammenligningsgrundlag, eftersom det netop er i produktionserhvervene, samfundskagen bygges. Til sammenligning har vore EF-partnere, vore konkurrenter, langt mindre. England har f.eks. kun 78 ansatte pr. 100, Vesttyskland har 40 pr. 100 eller kun en tredjedel af Danmark. I bund er Irland med kun 9 offentligt ansatte pr. 100 ansatte i industri og landbrug.

Rådgiveren bag Margaret Thatcher, dr. Mason Pears, udtaler da også i Politiken fra den 18. september 1988 på side 7:

»Danmark har 3 år til at modernisere samfundet, rationalisere den offentlige sektor og få gang i eksporten. Lykkes det ikke, inden EF's indre marked for alvor træder i kraft, så ender landet som museum for statssocialisme og Europas syge mand.«

Det var alvorsord fra en kvalificeret udlænding. Folketinget bør lytte, for det er ikke bare en tom spådom.

Sagen er jo den, at mens vi i Danmark fortsat tøffer rundt og diskuterer, om vi overhovedet bør være i EF, drøner de andre EF-lande for fuld kraft derudad. De tror på det indre marked, og de ønsker at udnytte det indre marked optimalt.

Et eksempel på, hvor sløve vi er, viste sig for et par måneder siden, hvor Markedsudvalget mod Fremskridtspartiets stemme gav regeringen lov til at bakke op om EF's Marshallplan for det sydlige EF. Selv om der er et navnesammenfald, har det ikke noget at gøre med hr. Ny-rup Rasmussens plan.

EF's plan betyder nemlig, at der skal anvendes over 800 mia. kr. i det sydlige EF i de kommende år, altså tre gange så meget som den finanslov, vi har til behandling i dag. Alligevel var der ikke en eneste avis, der skrev om det. Der var ikke en eneste, der holdt en stor politisk tale. Intet – på nær en doven accept af, at sådan skal det jo nok være. Det betyder, at det danske erhvervsliv slet ikke er tilstrækkeligt med til at sikre, at dele af de penge kommer tilbage til Danmark som ordrer, selv om vi er med til at betale gildet.

Vi bruger vor tid og regeringens penge på Kvindemuseet i Århus og afholdsforeninger og bøsser og lesbiske og kan ikke forstå, når finansministeren siger, som han sagde i går, at vi i alt for høj grad ligger under for konjunkturerne, og at de går Danmark imod. Det er virkelig

blevet sådan, at Danmark er Europas syge mand, en syg mand, som er forgældet til op over begge ører. Vi skylder 50.000 kr. væk pr. indbygger. Det er til orientering verdensrekord. Selv ikke ulandet Brasilien skylder så meget væk pr. indbygger. Det er flovt.

Vi skylder mere end dobbelt så meget væk som vores årlige industrieksport, og vi betaler så meget i renter, at næsten hele vores landbrugseksport forsvinder bare til rentebetaling. Alt imens fyldes Slotspladsen med demonstranter, hver gang man vil spare nogle tusinde kroner.

Jeg har egentlig ofte undret mig over, hvorfor Slotspladsen ikke er blevet fyldt med protesterende borgere, når skatterne er steget. Det skyldes det samme fænomen, som gør, at danskere aldrig oplever en revolution. Det er man simpelt hen for dovne til.

Der er ellers god grund til at gøre oprør mod de politikere, som konstant stjæler pengene op af borgernes lommer for at give dem ud på kunstigt opdagede formål, som ville falde med et brag, hvis folk blev spurgt. Men det går jo stille og roligt hver dag. Finanslov efter finanslov afsætter stadig flere penge, og den, som tier, samtykker.

Sammenligner man finansloven for 1978 med 1988-finansloven, vil man erkende, at på bare 10 år er der sket en udvikling fra 96 til 215 mia. kr., og det er vel næppe noget at prale af.

Den glidende udvikling sker på mange områder, ja faktisk på alle områder i den offentlige sektor. Tager man som eksempel, hvor det hele begynder for os mennesker, ved fødslen, skriver Frank Dahlgaard i Berlingske Tidende den 29. maj 1988 side 17, at 600 jordemødre i 1968 kunne klare 70.000–80.000 fødsler om året. I dag skal der 1.000 jordemødre til at klare 50.000–60.000. Udviklingen glider, og skatterne stiger.

Ser man på afstemningerne i går om ændringsforslagene og den endelige afstemning i dag, vil man se, at udviklingen fortsætter, hvor hundreder af interesseorganisationer og foreninger fortsat er på finansloven, og hvem betaler, det gør naboen, når man skal til madlavning for finere mænd eller til koncert med Totalpetroleum i Musikhuset i Århus.

Et andet område, som også er beskæmmende, er flygtningeområdet. I går afsatte et flertal i Tinget dels nye millionbeløb til flygtninge, dels